Ч. 9. Пятниця 13 (26) січня 1906 Рік XVI.

Виходить у Львові що дня (крім неділь і гр. кат. сьвят) о 5-ій годині по полудни.

Редакция і Адміністрация: улиця Чарнецкого ч. 12.

Письма приймають ся лиш франковані.

Рукописи звертають ся лиш на окреме жадане і за зложенєм оплати почтової.

Рекламациї незапечатані вільні від оплати почтової.

НАРОДНА ЧАСОПИСЬ

Додаток до „Ґазети Львівскої“.

Передплата у Львові в аґенциї дневників пасаж Гавсмана ч. 9 і в ц. к. Старостах на провінциї:

на цілий рік К 4·80
на пів року „ 2·40
на чверть року „ 1·20
місячно . . . „ —·40

Поодиноке число 2 с.

З почтовою пересилкою:

на цілий рік К 10·80
на пів року „ 5·40
на чверть року „ 2·70
місячно . . . „ —·90

Поодиноке число 6 с.

Пастирске посланіє наших Владик до духовеньства і вірних.

(Дальше).

Покликуючи Вас, Всч. Отці, до солідарности в тій акциї, здаємо собі справу з трудности предпринятого діла. Розуміємо, що при всіх ріжницях в поглядах, які поміж нами находять ся, нам не удало би ся осягнути ніякого успіху, як би Ви, Всеч. Отці, не були в першім ряді сьвящениками, як би Ви що небудь більше цінили над сповненє своїх обовязків зглядом Бога і зглядом народа. Знаючи Вас, зрозуміємо, що коли сего Божа і народна справа вимагає, зможете пожертвувати і неодно особисте уподобане або погляди. Знаємо, що народне добро по християньски понимаєте. Ви всї так як і ми глубоко пересьвідчені, що так для одиниць як і для народів нема спасення, нема добра поза Христом. Маємо проте і надію, що зрозумієте потребу Церкви і народа в теперішній хвили, що зрозумієте потребу солідарности з Нами і поміж собою, і що сповните свій обовязок.

Того можемо надіяти ся тим більше, що самі ніякої політики Вам не накидаємо. Лишаючи Вам всїм і кождому з окрема повну свободу сповняти свої горожаньскі обовязки і мати пересьвідченя, погляди і суди, які хто схоче, жадаємо від Вас лишень того, чого сама природа річи вимагає. Жадаємо, щоби Ви не лишень в нічім ані на волос не відступили від Божого закона і від принципів віри, але до того, щоби ті принципи були для Вас і для народа провідною гадкою в праці горожаньскій. Крім того жадаємо солідарности поміж Вами. Робіть в публичних справах, що хочете, але лиш по християньски і солідарно.

Маємо право розказувати навіть в річах, котрі посередно лиш відносять ся до християньского житя. Більше ще право маємо жадати під послухом канонічним тої сьвященичої солідарности, котра в нинїшну хвилю потрібна. Але Ми тої власти не хочемо днесь уживати: *„многое дерзновеніе імѣюще во Христѣ повелѣвати вам еже потребно есть, любве же ради паче молим“* (к. Филимону с. 8). Звертаємо ся до Вас з заохотою і просьбою як братя до братей, не приходимо розказувати, а заохочувати, не змушувати, а переконувати. На разі навіть не піддаємо Вам ніякої гадки, як нашим мнїнєм така сьвященича солідарність повинна бути в житє впроваджена, а така орґанізация переведена. Се все Вам лишаємо. Єсьмо глубоко пересьвідчені, що та солідарність, котрої від Вас домагаємо ся, єсть днесь одним з сьвященичих обовязків, що дух сьвященичий, дух Христовий до неї веде, що будемо солідарними, як лиш всї будемо правдивими слугами Христа, Божими мужами. Коли християньство, той закон любви, примирило і найзавзятійших ворогів, коли християни самі між собою за братів, за дітей одної родини уважають ся і зглядом ворогів мають правдиву любов, то о скілько більше слуги одного жертвенника, проповідники одної науки, труженники одної справи не можуть в праци собі перешкаджати а тим менше себе поборювати, мусять одною дорогою іти до одної мети. Людскі ріжниці, які поміж ними могли би находити ся, нїколи не доведуть до роздору, до „разпри“, а тим менше до ненависти.

Тим лекше буде нам о ту солідарність в житю горожаньскім публичнім, чим більше в наших часах принципи віри і моральности — в котрій очевидно під утратою вічного спасенія мусимо бути одним — стають ся тлом чи тереном, на котрім розвиває ся ціле публичнє житє народів. Засади християньскої науки стають ся і у нас чим раз актуальнїйшими принципами публичного житя. А до того йде на цілім сьвіті. Коли давно людскість була поділена на много таборів, вібраних коло найріжнійших прапорів політичних, особистих чи партийних інтересів, з кождим майже роком

3

З американьского житя.

(З німецкого — Генр. Урбана).

I.

Щасливий Парадіза.

(Дальше).

Вже того самого вечера збігали ся адвокати з усїх сторін Нового Йорку, аби лиш дістати в свої руки хороший, товстий процес против товариства. Шестий чи семий, що прийшов, був адвокатом товариства, суха, лиса, висока тика з лицем, немов би з'їв несьвіжу устрицю. Властиво — говорив він — то дуже сумнївна річ, чи Оресте взагалї що дістане, бо здаєть ся, візник не бачив єго. Але вуйко Люкка не упав на голову. Не дав собі блахманити. І тому адвокат, аби оминути тяганини і з огляду на те, що Оресте не є поважно ранений, предложив пятьсот долярів відшкодованя.

— Два тисячі долярів! — крикнув вуйко Люкка — і ані цента менше!

— Жартуєте — відповів старий лисак і удавав, що аж заходить ся від сьміху, та відійшов. На другий день рано давав вже тисяч долярів, два днї пізнїйше тисяч пятьсот. Відтак прийшов чек на два тисячі долярів.

— Дай Боже, аби так дальше ішло! — сказав вуйко. А в трамваєвім товаристві затирали собі руки з утїхи, що так дешево позбули ся клопоту. Ах, той дурний Італїянець! Судиї присяжні були би єму присудили що найменше шість тисяч долярів.

Оресте мав тепер з тим, що собі заробив катаринкою, поверх 6000 долярів, отже близько 30.500 лїр на італїяньскі гроші. То був маєток як на кардінельскі відносини. Він міг за те купити дім, поле, огород і до того виноградник, міг оженити ся з Люциєю Камарано і взяти до себе стару матір — славно! Хотів сейчас вертати до Кардінеллї. Вуйко Люкка не бачив причини до того.

— Чого так спішити ся, сину? — говорив. — Будеш мати певно ще більше щастє, хто знає?

— Нї, нї! — відповідав Оресте — щастє лиш три рази пукає до дверий чоловіка.

Доки лиш ломив ребра і ніс і розбивав собі легко голову, було всьо красно. Але одного дня примховате щастє могло довести справу до остаточної границї і він скрутив би вязи, а тоді що прийшло би єму з того? До того в італїяньскій дїльници беспастанно полювали на него батьки, матери, дочки. Таку золоту рибу з 30.500 лїрами зловити на вудку, оплатилось би. Найбільше наставала на него дочка торговця яриною Савареза. Она писала горячі листи любовні до него, чатувала на него і ходила з ним на прохід, чи він хотів чи нї. Одної недїлї прийшов старий Саварезе до Ореста і сказав:

— Коли заручиш ся з моєю дочкою? Всї люди говорять о тім, як ти коло неї забігаєш.

Цїлком після американьского, славного способу, аби зловити молодого чоловіка.

Того було Орестови таки за богато і цїлком збридило єму Новий Йорк. І то було причиною, що одного дня запанувала в Кардінеллї величезна метушня. Оресте Парадіза, той грубий Оресте, вернув з Америки домів, а був богатим, дуже богатим чоловіком.

І він сидів в малій тісній комнатцї своєї матери, довкола него всї сусіди, ба й з надвору тиснули ся люди до вікон і слухали, що він оповідав о своїм щастю. Вражінє було незвичайне. Правдива еміґрацийна пошесть обхопила Кардінеллю і розширила ся звідси на цїлу околицю. А всї їхали до Нового Йорку, того міста, де сидить щастє і де за поличники і розбиті носи заробляє ся тільки гроші! Еміґрацийний уряд ломив собі голову, що за причина такого напливу Італїянцїв до Нового Йорку з Кардінеллї і околиці, але не відгадав правдивого приводу.

І дивні листи почали надходити з Кардінеллї до еміґрантів. На пр. писали в однім: „Коли мене на правду любиш, мій солодкий Люджі, то старай ся, аби ти вскорі упав з трамваєвого воза“. Або: „Чи тебе ще не переїхав біциклїст?“ Або: „Желаючи тобі, аби ти як найскорше зломив кілька ребер, як Оресте Парадіза, цїлую тебе десять тисяч разів — твоя люблячa матір“. Або: „Ах, мій золотий, ти справдї не маєш щастя, доси не дістав нї одного поличника!“ Або: „Коли ти до першого червня не дістанеш ся під який віз, або не стрітить тебе яке инше щастє, то я віддаю ся за другого“.

Але дивним дивом нїчого такого не діяло ся. Лиш раз прийшов лист від хорошої

зближаємо ся до хвилї, коли на цїлім сьвітї будуть лиш два табори: Христа і єго противників. До того єще не дійшло; не лиш о засаду, о моральність веде ся бій, єще премного особистих інтересів і поглядів дїлить людей, але коли в полїтичних чи публичних справах давно входило в рахубу много принципів сусїльних чи дипльоматичних, обоятних для віри і моральности, днесь чим раз більше житє публичне і полїтичне дотикає проблємів моральних, засадничих. Сей природний консеквентний розвій людскої суспільности з конечности річи веде до всесторонної солїдарности всїх християн; той сам розвій і в нашім на роді веде нас до солїдарности не лиш в працї душпастирскій, але і публичній, бо та солїдарність стає ся чим раз потрібнїйшою для Божої справи, котра в першім рядї лежить нам на серци. Вже для самого обєктивного осудженя положеня потреба публичні справи спільно обговорювати а о те легко лиш при солїдарности і орґанїзациї. Се річ не легка кожду публичну справу по християньски оцїнити, знайти в нїй ту гадку, ту засаду євангелия, котра єї рішає, чи розвязує. Як в приватнім житю чоловіка бувають положеня так замотані, так не ясні, що прямо не знає ся, де обовязок, який вихід з трудного положеня, й треба порадити ся ученого моралїста, щоби случай трудний розвязав, так і в житю народів і в житю горожаньских одиниць, нераз не знає ся, що як робити? де обовязок? де правдиве добро народа? То, що добрим видає ся, не все є таким, бо нераз недосить предвиджує ся всї наслїдки свого дїланя. Добра воля сама не вистарчає, і правдивий патриот, котрий свому народови добра щиро бажає, може єму дїланєм своїм правдиву шкоду принести, єсли в дїланю, в судженю, в рішеню за горячо річ бере, або за скоро рішає ся, або має якісь упередженя, поводує ся пристрастию. Більшої єще солїдарности і орґанїзациї потреба до переведеня по християньски якоїсь справи, до впровадженя в житє якогось принципу віри. Се може бути річию незвичайно трудною, коли стрічаємо ся з загальними упередженями, з противною опінією, коли видає ся, що наш принцип противить ся народній справі. Очевидно в дїйсности нїколи так не буде, добро народа лиш в науках Христа, але так може видавати ся: Такий вже характер ложи, що одїває ся в сьвітло правди, *і не дивно, сам бо сатана преобразуется в ангела сьвіта. Не веліє убо аще і служителіе его преобразуются, яко служителі правди (Кор.).*

Противники віри так уміють украсити сьвітлом науковости, патриотизму, народного добра свої теориї — що анї не спостережемо ся, коли накинуть пр.: клич, що кождий добрий Русин мусить бути социялїстом, атеїстом або чим там єще. Очевидно, що сьвященик кождий в таку хвилю зрозуміє, де обовязок, де правда, але потреба буде солїдарности і орґанїзациї до того, щоби такій филї злого опертися, щоби стояти при прапорі Христа, хотяй би вороги нам і зраду закидали, потреба буде орґанїзациї, щоби в таку хвилю слабші одиницї піддержати, горячїйші стримати, загріти і до чину побудити оснальші.

Зближаємо ся до часів, де солїдарність може сама із себе знайде ся поміж нами, але вже тепер чим раз частїйше стрічаємо ся в публичнім житю з справами, в котрих рішає засада якась Христової науки. Раз враз видимо брак любови, несправедливість, ненависть, і безвглядно на наші полїтичні пересьвідченя, всї солїдарно мусимо рішучо кожду несправедливість і кожду ненависть осуджувати. Мусимо боронити наш нарід і перед полїтичною кривдою і несправедливостию і стеречи єго, щоби не мав в серци полїтичної партийної ненависти до противника. Мусимо в імени Христа працювати над усуненєм всякої несправедливости і ненависти, над впровадженєм і в житє публичне принципів справедливости і любови. Солїдарно мусимо за зле, за неморальне уважати роздуване пристрасти, заздрости зглядом посїдаючих, гнїву, захланности на чуже добро. Грожене ґвалтами, терроризоване, дурене людий обітницями не до здїйстненя, накидуване силою свого способу поступованя, мусимо уважати за неморальні і нехристияньскі средства, котрих не лиш не вільно нам самим уживати, але на котрі не вільно нам і мовчати. Коли би приміром несовістні агітатори обіцювали річи неможливі, противні справедливости і любови ближнього, кождий сьвященик буде уважати за правдивий обовязок перед таким обманьством перестеречи людий. Коли би пр. на яких небудь зборах чи вічу хоч один голос дав ся чути похвалюючий злочин н. пр. підпаленє — морд — кождий сьвященик мусить уважати за сьвятий обовязок таке виступленє напятнувати публично яко противне Божому законови; мовчанє було би занадто виразним похваленєм злочину, було би проте тяжким гріхом. Взагалї чимраз частїйше потреба нам сьміло своє мнїнє висказувати і честнога горожаньска, котру „цивільною відвагою“ називають — чим раз більше сходить на моральний обовязок катехизму „о чужих гріхах“.

(Конець буде).

Джемми Салядіно, що она обжалувала одного богатого Американця о 10.000 долярів відшкодованя за те, що зірвав обіцянку оженити ся з нею. То викликало нечувану сензацию в Кардінеллї і всї желали щастя матери Салядіно з такою славною дочкою. Але вскорі прийшло отямленє, коли другий лист доніс, що Джемма одержала лише шість центів. То звичайна квота, яку судиї присяжні присуджують на глум милим дївчатам, коли покаже ся, що їх чеснота не була богато варта і що они ва те виходили, аби любовника підкубати.

Від того часу еміґрация з Кардінеллї значно ослабла.

— Не кождий має таке щастє, як грубий Оресте — говорено зітхаючи — а коли ще дїють ся чудеса, то дїють ся не кождого дня!

II.

Король квашених огірків і бідна швачка.

В Новім Йорцї жив раз чоловік назвищем Тома ван Вестервельт. Він робив найлїпше і найбільше квашених огірків в цїлих Сполучених Державах. Тому прозвали єго королем квашених огірків. Єго син Чарльс, отже наслїдник престола короля квашених огірків, ішов одного дня шестою улицею по отїненій сторонї і кляв на страшенну спеку. Ба, було так горячо, що лоєві сьвічки в ліхтарях кривили ся. А що було так страшенно горячо, то Чарльс ніс після краєвого звичаю сурдут перекинений на лївім рамени, а соломяний капелюх держав в правій руцї і від часу до часу помахував ним, аби охолодити ся. Так ішов поволи улицею в своїй рожевій сорочцї, білих як сніг штанах і елєґантних черевиках з козлової шкіри, коли нараз відскочив наляканий на бік. З гори облив єму хтось голову. Він взяв соломяний капелюх в ліву руку, повів правою по голові і понюхав. Слава Богу, була то лиш вода. Відтак поступив аж на сам край хідника і з лютостию поглянув в гору. Дуже підозрілим видав ся єму один бальков на другім поверсї дому, попри котрий він саме переходив. На широкім поручу того бальконy стояли зелені деревляні скринки з цвитучими ґеранїями і петунїями.

Якийсь час не бачив нїкого. Відтак над цьвітами появила ся купа чорного волося, дальше біле чоло, а відтак пара великих чорних очий, аж нараз знов всьо щезло.

Лице Чарльса виясниле ся і він засьміяв ся. Отже то не був нїякий пустий лончище, лише дївчина, може й дуже хороша дївчина, судячи по тім, що він бачив. Але він не вдоволяв ся тим і хотів більше побачити. Скоро рішивши ся, підійшов до найблизшого рога улицї, всїв до трамваю і переїхав в нім попри дім. І дїйстно, побачив тепер нїчого не причуваючу з білою кононочкою в руцї похилену над цьвітами і глядячою з усьмішкою на улицю. До всїх квашених огірків! — алеж то була дївчина! А малий задертий носик так був їй до лиця і вказував на єї збиточність. Пожди, ми ще поговоримо з собою! На другім розї вискочив знов з трамваю і вернув назад по під самі доми.

Увійшов до каменицї і почав читати імена мешканцїв над дзвінками в сїнях. Над дзвінком до другого поверха стояла напись: „Мс. Анетта Герман“.

— Ага — сказав до себе — Нїмцї, отже то була певне панна Герман. То добре.

По скінченю ґімназиї вислано Чарльса в нагороду на рік до Берлина, де єго стрий був в американьскім консулятї Від того часу пропадав Чарльс за нїмецкими дївчатами. — Дальше відкрив він ще щось иншого, іменно таблицю при входї до каменицї, на котрій стояло золотими буквами: „Мс. Анетта Герман, кравчиня, 2 поверх, прошу потягнути дзвінок Германів“.

Хвильку стояв, роздумуючи. Відтак прийшла єму сьміла і весела гадка. Він надягнув свій синявий сурдут, обтер наперфумованою хустиною лице, обтріпав порох з черевиків і потиснув дзвінок Германів. Він, наслїдник престола короля квашених огірків, не боляв ся нїчого. Двері отворили ся. Чарльс вийшов по сходах на гору і запукав на другім поверсї до перших дверий. Они отворили ся і якась товста дама з округлим лицем спитала чемно найкрасшим нїмецким наголосом, чого він собі желає.

(Дальше буде).

Вісти полїтичні.

Справа реконструкциї кабінету. — До ситуациї на Угорщинї — Війна митова з Сербією. — Поди в Росиї. — Конституция в Перзиї.

Реконструкция кабінету не поступає так скоро, як то заповідали деякі віденьскі ґазети. Передовсїм не має то ще бути реконструкция, котра наступила би аж тодї, коли би до кабінету вступили ресортові мінїстри, лиш доповненє кабінету мінїстрами-землячами, а справдешна реконструкция наступила би аж пізнїйше по ухваленю реформи виборчої. Але й само доповненє мабуть не так борзо наступить, а, як здає ся, на всякий случай не перед парляментарною сесиєю. Перешкодою тому станули переговори партийні, бо як нїмецкі так і ческі партиї жалують ся на то, що кандидати на мінїстрів завели переговори в сїй справі без їх відомости, взглядно без порозуміня з ними. Для того має нинї пос. Дершата приїхати з Ґрацу до Відня на конференцию т. зв. видїлу чотирох і зложити там звіт о своїх переговорах з президентом мінїстрів, а вчера, в середу, відбули ся збори парляментарної комісиї молодоческого клюбу, на котрих пос. Пацак складав звіт о своїх переговорах з бар. Ґавчом, і постановлено оголосити слїдуючий комунїкат:

Зваживши, що з одної сторони по сторонї нїмецкій ситуация доси не вияснена, з другої же суть ще трудности що до справедливої реформи виборчої, парляментарна комисия не уважає за користне, щоби в теперішних відносинах заступник ческого клюбу вступив до кабінету. Комисия признає змаганя правительства до узисканя порозуміня межи Нїмцями

а Чехами, жаль їй того, що тоті змаганя позістали доси без успіху.

Як кажуть, уложив ґр. Андраші в імени і очевидно з припорученя коаліциї ті точки, по котрих призволеню він і єго політичні приятелї були би готові обняти правительство на Угорщинї. Той операт передано хоч не безпосередно угорскому президентови мінїстрів а він доручив єго Монарсї. Цїсар застеріг собі рішенє в сїй справі і длятого попросив бар. Феєрваріго, щоби він ще якийсь час задержав ся у Відни.

Митова війна межи Австро-Угорщиною а Сербією розпочала ся вже на добре. Угорске правительство замкнуло границю не лиш для сербскої худоби і безрог, але також і для дробу. Що се значить, можна зміркувати із слїдуючих чисел: Сербія вивезла в 1903 р. за границю всїляких зьвірят і зьвірячих продуктів з 36,103.000 дінарів (корон) а з того лиш до самої Австро-Угорщини за 35,042.000 дінарів, або звиш 95 процент. Внаслїдок замкненя границї ажіо на золотих монетах дуже пішло в гору; ще 20 с. м. платило ся за золоту 20-франківку на биржи по 2 сантіми, ві второк треба вже було платити 10, а вчера навіть 25 сантимів. Побоюють ся, що ажіо піде ще більше в гору.

Правительство росийске старає ся тепер передовсїм здушити революцию на Кавказі і в прибалтийских провінциях. З Тифліса доносять, що висланий оногди поїзд войсковий в цїли очищеня тунелю Суран, доїхав лиш до Ріону, 10 кільометрів від Кутаїса. Коло місцевости Квізита мусїло войско вести борбу з повстанцями і прийшло до битви, в котрій згинуло богато людий. Квізита горить. В Батумі мають надію завести спокій і рух на зелїзници вже в найблизшім часї. Повстанцї в Хочі видали оружиє. В Лївляндиї і Курляндиї войско виступає дуже енерґічно. Войско ґенерала Орлова зробило конець революциї в округах Вальк і Верро. Значна часть Лотишів перепуджена енерґічним поступованєм войска видала оружиє і проводирів, котрих зараз застрілено. Прочі повстанцї повтїкали в лїси. Дня 22 с. м. засудив войсковий суд в місцевости Пелїн 45 осіб на смерть.

Хиба вже в Росиї мусить конче настати конституция, коли вже й Персия заводить у себе конституцию. З Тегарану доносять, що шах згодив ся вже на то, щоби духовники, купцї і властителї ґрунтів вибирали своїх заступників до ради державної, себто парляменту, котрий буде називати ся „Домом справедливости“.

Новинки.

Львів, дня 25-го січня 1906

— **Затвердженє вибору.** Є. Вел. Цїсар затвердив вибір Жигм. Гроблевского, ц. к. нотаря в Калуши, на заступника маршалка калускої ради повітової.

— **Іменованя.** Вирeосьв. архієпископ вірменьский у Львові, Иосиф Теодорович, надїлений достоіньством тайного совітника.

— **Іменованя.** II. Мінїстер просьвіти іменував окружного шкільного інспектора Емилияна Пелїкана в Бялїй, директором учительскої семінариї в Коросни. — II. Мінїстер скарбу іменував рахункового ревідента Володим. Худикевича, рахунковим радником для округа службового краєвої дирекциї скарбу у Львові.

— **Дрібні вісти.** В Розворянах, перемишляньского повіта, знищив сими днями пожар три селяньскі загороди. Шкода виносить 2900 корон і була обезпечена на 2700 корон. Огонь вибух в наслїдок підпалу. — В Петербурзї помер сими днями Николай Лейкин, один з лїпших росийских писателїв в 65-ім роцї житя. — Громадска рада в Бучачи рішила з днем 1 лютого завести середноевропейский час. — Є. В. Цїсар жертвував в користь потерпівших від землетрясеня в Альбаниї 50.000 К. — 641,250.000 долярів, або 3.206,250.000 корон полишив в спадщинї померший недавно в Новім Йорцї Маршаль Фільд, властитель величезних складів товарових. Фільд полишив тільки одну дочку; син єго помер в молодім вівцї ще перед ним.

— **Торгова вистава насїня.** сполучена з виставою виробів овочевих і нарибку, устроювана заходом комітету ц. к. господарского товариства, відбуде ся у Львові в днях від 28 до 30 січня с. р. в будинку міского промислового музея. Отворенє вистави відбуде ся в недїлю, т. є. дня 28 с. м. о годинї 11-ій перед полуднем; впрочім буде отверта кождого дня від години 9-ої рано до 4-ої по полудни. Вступ вільний.

— **З руского товариства педаґоґічного.** На бажанє, висказане торік на загальних зборах, а опісля на з'їздї делеґатів усїх філїй, щоби сего річний загальний збір відбув ся в якім з міст провінциональних, скликує отсим головний видїл руского товариства педаґоґічного у Львові сего річні загальні збори до Тернополя на день 1-го лютого 1906, о год. 11 рано в салї „Міщаньского Братства“ з отсим порядком дневним: 1. відкритє зборів головою товариства, 2. іменованє почетних членів, 3. звіт секретаря, 4. звіт касовий і видавництв товариства, 5. звіт комісиї контрольної, 6. вибір голови і видїлу, 7. вибір комісиї контрольної, 8. зміна статута, 9. внесеня і запитаня членів. — Головний видїл звертає ся до всїх філїй, особливо тернопільскої і сусїдних, як також до усїх своїх членів з просьбою, щоби зволили як найчисленнїйше прибути на ті збори товариства, бо тим дадуть доказ, що займають ся одним з найважнїйших наших товариств. Численна участь членів в тих зборах єсть тим більше пожадана, що на порядку дневнім є зміна статуту, якої потребу узнав і видїл головний і з'їзд делеґатів усїх філїй, зміна, яка має на метї розширити дотеперішну дїяльність нашого товариства і приєднати єму як найбільше членів з усїх кругів нашої суспільности. Перед загальними зборами відбуде ся заупокійна служба Божа за помершних членів товариства в середній церкві о год. 9 рано. За видїл руского товариства педаґоґічного: *І. Чапельский*, голова. Др. *В. Левицкий*, секретар.

— **З причини снїжних заметий** застановлено дня 23 січня на неозначений час рух поїздів на кольомийских льокальних зелїзницях. — Поспішний поїзд, що приходить з Кракова до Львова о годинї 1½ по полудни, запізнив ся передвчера, дня 23 січня, о цїлу годину в наслїдок снїжної метели, яка лютила ся вздовж цїлого шляху.

— **Новий винахід.** З Перемишля доносять, що тамошному фотоґрафови Евг. Юркевичеви, удало ся винайти новий спосіб цьвітної фотоґрафії. Винахід держить ся поки що в тайнї, а по опатентованю єго війдуть в житє нові фотоґрафії.

— **Крадежи в поїздах.** З Тернополя пишуть: Невислїджені доси виновники почали на ново красти в поїздах на шляху Львів-Підволочиска. Минувшої недїлї украдено в часї подорожи нічним поїздом одному подорожному мошонку з кількасот коронами і векслем на 300 корон. Ві второк упали жертвою імовірно тих самих злодіїв два купцї, що їхали зі Львова до Підволочиск. Одному з них вирізали злодії кишеню і забрали мошонку з 56 коронами, другому забрали подорожну торбу. Злодії допустили ся крадежи між стациями Золочів-Глубічок, відтак в Глубічку висїли і удали ся піхотою в незвістнім напрямі. Повідомлена о крадежах полїция і жандармерия не вислїдили доси злочинцїв.

— **Пригода на зелїзници.** З Ланьцута доносять: На тутешній стациї зелїзничій лучила ся оногди нещастна пригода, котрої жертвою стало одно житє людске. 54-лїтний купець збіжа, Пінкас Ротман, помагаючи при пересуваню ваґонів зі збіжем, дістав ся так нещасливо межи два вози, що небавом в наслїдок потовченя закінчив житє.

— **Особовий поїзд в снїгу.** В середу вечером на зелїзничім шляху Борки великі-Грималів загряз в поли в снїгу особовий поїзд, їдучий до Борок. Подорожних санями перевезено до зелїзничої стациї Борки, звідки вислано ратунковий поїзд для відгребаня засипаного. Рух на тім шляху здержано.

Телеґрами.

Будапешт 25 січня. Кардинал Прима Васарій занедужав небезпечно. — Директор полїциї Руднай взяв назад своє подане о димісию.

Берлин 25 січня. Парлямент нїмецкий приняв в третім читаню внесенє центра в справі признаня диєт і білєтів вільної їзди на зелїзницях членам парляменту.

Альґесірас 25 січня. Конференция приняла всї артикули проекту реґуляміну о привозї оружия до Марокко з малими змінами.

Батум 25 січня. Рух на зелїзници вже заведено.

Петербург 25 січня. (П. А.) Установлений указом з дня 24 грудня реченець 3-недїльний для вписаня до лїст виборчих осіб управнених до виборів признано за недостаточний і длятого цар продовжив той реченець до 14 лютого.

Мітава 25 січня. (П. Аґ.). Лотиські повстанцї перейшли через Двину і дійшли аж до Тандорфу, де обрабовали касу і спалили акти урядові, подерли портрети царя та забрали печатки властий адмінїстрацийних.

Іркутск 25 січня. (П. Аґ.). Стацию Зіма обсадили були революціоністи. Вислане там войско арештувало головних виновників з виїмкою дійстних проводирів. Заведено спокій і порядок.

Ковно 25 січня. В Капішка в повітї вількорискім товпа селян обрабувала філїю почтову і телеґрафічну та забрала 15 рублїв.

Курэ львівский.

Дня 24-го січня 1906.	Платять K c	Жадають K c
I. Акциї за штуку.		
Банку гіпот. гал. по 200 зр. . . .	552·—	562·—
Банку гал. для торгов. по 200 зр.	—·—	260·—
Зелїз. Львів-Чернів.-Яси	580·—	586·—
Акциї фабр. Липиньского в Сяноку.	—·—	300·—
II. Листи заставні за 100 зр.		
Банку гіпот. 5% преміов.	111·50	—·—
Банку гіпот 4½%	100·60	101·30
4½% листи застав. Банку краєв.	100·75	101·45
4% листи застав. Банку краєв. .	99·20	99·90
Листи застав. Тов. кред. 4% . . .	99·50	—·—
„ „ 4% льос. в 41½ лїт.	99·50	—·—
„ „ 4% льос. в 56 лїт.	99·—	99·70
III. Облїґи за 100 зр.		
Пропінацийні гал.	99·70	100·43
Облїґи ком. Банку кр. 5% II. ем.	—·—	—·—
„ „ „ „ 4½% . .	100·80	101·50
Зелїз. льокаль. „ 4% по 200 кор.	99·—	99·70
Позичка краєв. з 1873 р. по 6%	—·—	—·—
„ „ 4% по 200 кор.	99·30	100·—
„ м. Львова 4% по 200 кор.	97·50	98·20
IV. Льоси.		
Міста Кракова	90·—	98·—
Австрийскі черв. хреста . .	52·25	54·25
Угорскі черв. хреста . .	33·35	35·35
Італїянь. черв. хр. 25 фр. . .	—·—	—·—
Архік. Рудольфа 20 кор. . .	57·—	63·—
Базилїка 10 кор. . .	26·—	28·—
Joszif 4 кор. . .	8·25	9·50
Сербскі табакові 10 фр. . .	9·50	11·—
Курс віденьский		
V. Монети.		
Дукат цїсарский	11·24	11·40
Рубель паперовий	2·49	2·51
100 марок нїмецких	117·—	117·50
Доляр американьский	4·80	5·—

За редакцию відповідає: Адам Креховецкий.

ОГОЛОШЕНЯ.

З друкарні В. Лозиньского, під зарядом І. Недопада. — (Телефона ч. 527).